

LBRIS

We know
books

Tatiana Topciu

Eterna primăvară

Poezii

Cuprins

Prefață	7
---------------	---

Partea întâi: Picături de Absolut

A frăgezit mlădița	25
A poposit în mine Duhul Sfânt	190
Acolo	214
Aeternitas	166
Anul de îndurare	198
Apostazie	148
Aprilie	211
Așa-mi vorbi Isus	79
Balaam	110
Beșțatar	72
Bradul	17
Bucuria încercării	27
Bucuria prigonirii	219
Ca vulturul	37
Căința	24
Când Domnul te trimite	171
Când ochii	22
Când suferi cumplit	48
Când trupul tău	49
Cântarea cea nouă	117
Cântarea lui Bețaleel	137
Cântarea odihnei	170
Câte lacrimi ...!	168
Ce taină adâncă	43
Cercetare	39

Chiar de întârzie, vine negreșit!	46
Ciclama	155
Cireșul	99
Confesiune	179
Crez	31
Cu atâta har	138
Cu ceru-n părtășie	146
Cuvântul	34
De ce plângeai	85
De la capăt	64
De profundis	186
Destăinuire	150
Doamne, ce să-Ți dăruiesc ...?	97
Doi ochi	60
„Domnul este adevăratul Dumnezeu”	126
Două surori	116
Duhul Sfânt	191
El, izvorul setei mele	173
Eterna primăvară	13
Gadareanul	162
Geneză	15
Ghetsimani	206
Grăuntele nemuririi	84
Iehova-Șama	113
„Ieșiți din Babilon!”	181
Ilie la Horeb	128
Incrustație pe lacrimă	62
Isus	139
Isus în Ghetsimani	105
Isuse, scumpă vocea Ta	68
În primăvara asta nouă	67
În straja cea din urmă	90
Îți amintești ...?	77
La cortul întâlnirii	41
Locaș	12
Maria și Marta	98

Mă-nchin	153
Mărgăritar	213
Mânia mea	70
Memento	183
Niciun creștin	51
„Nici pe jumătate ...”	151
Nu dispera	55
Nu știam nimic de Tine	36
Nuiaua sfântă	178
„Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului”	56
O dată pentru totdeauna	65
O, adu, Doamne	216
O, frate drag	53
O, frații mei	75
Pescuirea minunată	87
Postava	177
Prag	175
„Prin credință”	119
Privește! Scoală-te!	195
Psalmul 8	142
Psalmul 139	135
Rădăcini	101
Răsărit	176
Războinicul de soi	107
Rebeca	200
Recunoștință	69
Recviem	227
Revelație	42
Rugă pentru cântec	11
Rugăciune	188
S-a-ntors acasă fiul cel pierdut	218
Să nu te-aștepți	44
Să nu te superi	131
Scrisoare nedesfăcută	82
Sete	29
Spre Emaus	157

Steaua.....	122
Sunt.....	95
Suprema judecată.....	193
Suprema ta menire.....	223
Șimei.....	221
Și totuși Biblia e adevărată.....	224
Tăcere.....	204
Toiagul lui Aaron.....	20
Tu ești bogat.....	165
Urare.....	144
Vai!.....	93
Vestire.....	102
Viața e prilej de mântuire.....	133

Partea a doua: Pe Prag de Infinit

Arbore încercurat.....	231
Așteaptă!.....	232
Atingerea Ta.....	234
Aurora.....	235
Carul triumfal.....	239
Catapeteasma.....	241
Chivotul mărturiei mele.....	240
Codul înfloririi.....	256
Dezamăgire.....	243
Din Sinai către Sion.....	279
Dumnezeire mai presus de gând.....	246
Eben-Ezer.....	248
Făgăduința Ta.....	250
Fiți fericiți!.....	253
Fiul cel risipitor.....	254
Isuse, ardere-de-tot.....	290
Îngerul înfloririi.....	258
Jertfa de floare-a făinii.....	292
La părășia Lui.....	264
Levitică.....	288

Licurici	251
Maiestate	278
Nu plânge	259
Nu stăruii!	261
Nu-mi căuta pricină	270
Păstorul cel bun	266
Premiul cel mare	268
Psalm	272
Răpirea	313
Rugă pentru fii	273
Să fii arzând	299
Semănătorii	276
Sfânt	294
Solia „cântărețului plăcut”	237
Statornicia dragostei dintâi	263
Steluța de zăpadă	284
Suspinul dragostei eterne	286
Tămâia închinării	297
Te Deum	301
Trezește-Ți păstorii	307
Țarina	300
Uleiul dedicării	298
Umbra de lumină	304
Un om	305
Ungerea	296
Unicat	311
Va fi un ceas	309
Valea Plângerii	303

Rugă pentru cântec

Nu mă lăsa, o, Doamne, să-mi curgă prin cuvânt,
 şuvoiul neputinţei şi-al duhului înfrânt,
 nici plânsu-nduioşării de mine însămi, nici,
 în duh de răzbunare, al judecăţii bici.

Condeiu! meu să fie ca degetu-Ţi, cândva,
 când Te-ai plecat şi-n ţărână ai scris cu el, ceva.
 Citit-a fiecare în semnul umilit
 că cel mai greu e eul crezut neprihănit.

Dar fă să curgă, Doamne Isuse, prin cuvânt
 şuvoiul biruinţei din Duhul Tău cel Sfânt,
 să 'nalţe treştia frântă şi mucul fumegând
 să spele, să mângâie până în miez de gând.

Şi-aşa cum mi-e cântarea să fie viaţa mea:
 îndemn spre ce e veşnic şi biruinţă-n ea.
 Cu cât mai mult cuvântul va prinde-n sine grai,
 să faci din semeni, Doamne, al slavei Tale-alai!

Locaş

Cum de-am crezut că vom zidi din piatră
locaş pentru Iehova Dumnezeu?
Când cerurile cerurilor, iată,
nu-L pot cuprinde-n ele vreodată,
cum va-ncăpea-ntre ziduri ... DUMNEZEU?!

El a zidit tot ceea ce-i mişcare
şi ceru-ntreg Îi e divinul tron,
pământul aşternut pentru picioare.
Cum să-L cuprindă catedrale, oare,
pe-Acela care n-are etalon ...?!

Cum ne-a orbit până-ntr-atât trufia,
să ne-apucăm zidiri a-I ridica,
să mărginim acolo veşnicia,
să coborâm acolo Măreţia
lui Dumnezeu, spre a-L glorifica ...?!

O, Cel ce nu încape în tipare,
încape-ntr-un locaş de necrezut,
dar nu e un locaş de închinare,
ci-i lacrima căinţei-cea mai mare
biserica în care e-ncăput ...

Eterna primăvară

... Era o primăvară cum n-a mai fost pe lume
 și Paștele aproape, și flori aprinse-n crengi,
 când pentru prima oară Tu m-ai chemat pe nume
 și mi-ai trimis chemarea să Te urmez pe veci.

Știam de o Scriptură, dar tare-ntunecoasă,
 ce tainele-și ascunde de cei căutători,
 că-n ea se-ascunde parcă o vrajă ne-nțeleasă,
 cu semne și cu taine, peceti și-ncuietori.

Și grea-mi părea cărarea ce duce către Tine,
 iar Tu-nvelit în neguri, păraai de neatins.
 Și-am înțeles atuncea că Tu, din slăvi divine,
 Îți căutai făptura și Te lăsaai atins.

Și-un glas mi-a zis: „Te roagă, mărturisește sincer
 abaterile vieții, păcate de-orice fel,
 căci pentru ele, Domnul plăti cu sfântu-I sânge.
 În sânge ai iertarea și te împaci cu El.”

O, inimă deschisă! Ce har aduce-n sine
 mărturisirea toată a vieții de păcat!
 Porniră să țâșnească izvoare vii în mine,
 cerească bucurie, potop, m-a inundat.

... Mergeam pe stradă, parcă venind din altă lume ...
 Mi-ardea un foc din ceruri pe-al inimii altar ...
 O! Dumnezeu există! Există! Ce minune!
 Ieșindu-mi El în cale, m-a copleșit cu har ...

Câți ani pierduți prin lume în oarbă rătăcire
i-am risipit degeaba, lipsiți de Dumnezeu ...!
De-acum știu sensul vieții, știu că a mea menire-i
să duc mesajul-acesta la toți din jurul meu ...!

Și fu o primăvară ... cum n-a mai fost niciuna ...
Sunt ani de-atunci, și iarna să vină n-a-ndrăznit.
Mă simt de-atuncea soră cu soarele și luna,
cu mugurii, cu raza, cu plaiul înverzit.

Și Paștele acela cu lumânări aprinse,
și cu-n popor ce cântă „HRISTOS A ÎNVIAT!”
eu îl trăiam în suflet cu bucurii nestinse:
Hristos era în mine VIU cu adevărat!

Și odăița-aceea de sus, de la mansardă,
în noaptea fără seamăn, în ceasul magistral,
era un colț din slava minunată ...
Venise parcă Cerul la mine, la spital ...

Acum, și eu sunt glasul ce mi-a vorbit și mie:
Te roagă! Dă pe față întregul tău păcat!
Și ai să simți în suflet atâta bucurie,
că Dumnezeu, cu slavă, în tine a-nviat!

Și-atunci, nimic pe lume n-ai să mai vrei vreodată,
decât să duci la alții mesajul luminos
că este o lumină în lumea-ntunecată
ce suie pân-la ceruri. Iar calea e Hristos.

Geneză

A fost cândva, nimic ... și întuneric ...
Nimicul stăpânind imensitatea ...
Și-a fost întâi CUVÂNTUL cel puternic
Ce-a răsunat în toată plinătatea:

„Lumină, fii!”
Dar ce cuvânt încap
Minunea luminării veșniciei,
Venind din haos și-aducând aproape
Vederea nouă, proaspătă și vie ...?

Și-un țârm de aer prinse să se nască,
Urcând izvoare-n locuri fără nume ...
Culori au prins apoi să se ivească
În Ziua-aceea-ntâia, de pe lume ...

A apărut LUMINA-ntâia oară –
Întâiul pas al vieții către viață ...
Și-a fost atunci pe lume-ntâia seară ...
Și-a fost pe lume-ntâia dimineață ...

Nu-i nimeni să depună mărturie
Și nimeni nu-i să aibă cunoștință.
Dar, fiindcă este scris în Cartea Vie,
Mărturisesc aceasta prin credință,

Că Dumnezeu, ce-a poruncit luminii
Să biruiască noaptea cu tărie,
Sculptând în trecătoarea iarbă crinii,
Punând în cuget gândul veșniciei,

Mi-a luminat întunecata cale
În unic ceas, făcând să strălucească
Lumina cunoștinței slavei Sale
Cu bogăția ei dumnezeiască.

Și fiindcă eu nu fac precum prorocul,
Lumina sub năframă s-o-nvelească,
O duc mereu cu mine, ca-n tot locul
Lumina lui Hristos să strălucească.

Ce e în mine rază și-adiere
E glasul Lui, chemând la El zidirea,
Că moartea dezbrăcată-i de putere,
Cât jertfa Lui mai iartă omenirea.

O, lepădați năframa de orbire!
Priviți în sus și veți vedea, în fine,
Cum Dumnezeu Își cheamă-a Lui zidire
S-o vindece, s-o ierte, s-o aline ...

Veniți, prieteni, să luați lumină,
Nu-n lumânări ce pier cu-o adiere,
Ci-n sufletul de-obârșie divină!
Primiți solia ei de înviere!

Bradul

Deasupra freamătului firii, mai sus de cel mai firav zvon,
Tălăzuind coroana-i verde mai sus de cel mai falnic pom,
Magnific se înalță bradul să prindă al tăriei ton.

N-ajunge pân-la el un freamăt din zvonul veșnic al pădurii.
El cel dintâi primește raza și ploaia bună a naturii.
Ia primul binecuvântarea și primul ia blestemul urii.

Așa e lemnul de vioară închis în bradul minunat:
El trebuie să se înalțe mai sus de vârful cel mai 'nalt,
Ca, sub arcuș, să poată scoate vioara sunetul curat.

Ca să ajungă melodie, cântare, spirit neascuns,
O, trebuie să crească bradul, alesul brad cu mult mai sus
de frământare și de umbră ...
să fie de țării pătruns ...

***

Să fii mai sus de-orice 'nălțime, suit pe culmi mai sus
de ceață,
Să te pătrunzi de măreție, de a desăvârșirii față,
Să receptezi întâi în tine tot ce e mai înalt în viață!
Dar când Tăria îți dă sunet cum n-au ceilalți copaci
sub tine,

Când, plin de-atâta frumusețe, devii un simbol în lumină,
O, când atingi Desăvârșirea,
Cercetătorii vin la tine,
Îți bat în fel și chip în coajă,
Un semn,

Și-apoi ...

Apoi tăierea ...

Tu gemi, căzut imens în iarbă ...

Te umilește-atât căderea!

Dar, falnic brad, nu știi că-n moarte, acolo vei afla-nvierea?

Vei fi un lemn pentru vioară, fără de care nu se poate

Să fie-n lume o cântare duioasă, întrecând pe toate,

Vei fi un cântec pentru inimi,

Îndemn către-nălțimi curate ...

Vei spune și-altora de harul ce se închide-n cântu-ți sfânt,

Vei spune despre înălțimea ce-a cunoscut-o trupul frânt,

Doar sub arcuș devii solie ce va vesti prin tainic cânt

Că e nevoie de 'nălțare și e nevoie de cădere

Ca oamenii să afle astfel pentru-al lor suflet mângâiere ...

Că-n timp ce tu ești zvon și suflet,

Un altul crește spre tăiere ...

***

Iubiții mei, și noi, asemeni cu bradul cel de rezonanță,

Avem în inimi o chemare:

Să ne-nălțăm cu cutezanță,

Să creștem mai înalți ca alții, cu Dumnezeu vorbind în față,

Ca apoi, frânți din înălțime, mai jos de orișice ființă,

Noi să putem vorbi la oameni de înălțimea în credință,

Căci, de la înălțimea-aceea, dac-am vorbi cu o ființă,

Limbajul nostru nimeni, nimeni, nicidecum nu l-ar putea
pătrunde.

Este nevoie de smerire spre a vorbi de cele sfinte.

Căderea noastră-i mărturie că am fost sus de tot pe munte ...

De-aceea, când cercetătorii trimiși de Domnul
te vor frânge,
Nu dispera în neputință și nu te apuca a plânge!
Sosit e ceasul pentru cântec! Și cântul nimeni nu
l-o-nfrânge.

Menirea ta e să fii cântec, să-L preamărești pe Creator.
Ești singurul din lume cântec de mântuire-ducător!